

HISTORIIKKI, jonka ovat laatineet Seinäjoen reserviupseerikerhon sihteeri Kaarlo Louhi ja johtokunnan jäsen Toivo Haaramo, ja jonka viimeainittu esitti kerhon 20-vuotisjuhlassa Seinäjoen lyseolla 12.3.61.

SEINÄJOEN RESERVIUPSEERIKERHO
VUOSINA 1941-1961

Reserviupseerien järjestäytynyt toiminta on maassamme alkanut jo vuonna 1925, jolloin Helsingissä perustettiin ensimmäinen reserviupseerikerho toimialueenaan koko maa. Myöhemmin syntyi eri puolille maata paikallisia osastoja, joista toiset olivat itsenäisiä, toiset pääkerhon alaisia. Vuonna 1931 nämä perustivat yhteisen elimen, Suomen Reserviupseeriliiton. 1930-luvun loppupuolella oli Seinäjoellakin keskustelua paikallisen kerhon perustamisesta ja kokouksiakin tässä mielessä pidettiin, mutta toiminta omana yhdistyksenä ei vielä ehtinyt saada vakiintuneita muotoja, kun tilanne maassamme muuttui: syttyi talvisota. Mutta ajatus oman kerhon perustamisesta oli yhä mielissä rauhan-teen jälkeenkkin. Talven 1940-41 aikana muodostettiin toimikunta reserviupseerikerhotoimintaa alkuunpanemaan. Toimikunta, johon kuuluivat mm. Antti Soini, Ilmari Talvitie, Eero Liede ja Toivo Haaramo, laati sääntöehdotuksen ja kutsui paikkakunnan reserviupseerit perustamaan kokoukseen 12.3.1941 Seinäjoen Seurahuoneelle. Kutsua noudatti 39 upseeria, jotka yksimielisesti päättivät perustaa Suomen Reserviupseeriliiton alaisen kerhon Seinäjoelle toimialueenaan myös Nurmon, Peräseinäjoen, Ilmajoen ja Ylistaron kunnat. Samassa kokouksessa valittiin kerhon ensimmäiseksi puheenjohtajaksi silloinen luutn. A.Soini ja johtokunnan vakinaiseksi jäseniksi kapt. I.Talvitie, luutnantit T.Haaramo, M.Laaksi ja E.Liede sekä varalle vänr. K.Pollari ja korn.T.Koivusalo, joista kapt. I.Talvitie ~~wan~~apuheenjohtajaksi ja luutn.E.Liede sihteeriksi ja rahastonhoitajaksi.

Innostus oli suuri ja toiminta aloitettiin reippaasti usein pidetyillä kokouksilla esitelmineen, "sotapelitehtävineen" ja venäjänkielen opiskeluineen sekä viikottaisilla ampumaharjoituksilla ja kilpailuilla. Voimakkaasti alkuun lähtenyt toiminta rauhanajan olosuhteissa päättyi jo kolmen kuukauden kuluttua ja miehet kutsuttiin tosi toimiin.

Sodan päätyttyä koko maamme epävarma tila ja määrättyistä syistä arkaluontoinen asema aiheuttivat sen, että kerhon toiminta oli hiljaista ja suoritettiin kerhon juoksevien asioiden hoitoa etupäässä. 28.2.1946 kerho kokoontui vihdoin monien vuosien jälkeen vuosikokoukseensa. vaikka ensimmäinen johtokunta tällöin katsoikin itsensä kokonaisuudessaan erovuoroiseksi, valittiin johtokuntaan edelleen jokseenkin samat henkilöt kuin entiseen, mutta muille kunnille nimettiin omat edustajansa, nimittäin kapt. Oiva Hölsö Ylistarosta, luutn. M.Rantakari Peräseinäjoelta ja kapt. M.Röyskö Ilmajoelta. Toiminnan saattamiseksi jälleen vauhtiin välirauhan ankarien ehtojen alaisina oli välttämätöntä uusia säännöt, missä tarkoituksessa pidettiin 17.11.1946 yleinen kokous sekä päätettiin samalla, että kerho yritetään saada rekisteröidyksi. Kaikki tarpeelliset asiakirjat viimeksi mainittua varten toimitettiin seuraavana vuonna ministeriöön. Sodanjälkeisten vuosien vaino, minkä "uudet kasvot" silloisen sisäministerin johdolla kohdistivat reserviupseerien järjestötoimintaan, oli hiukan lieventynyt, mutta oli silti vielä voimakasta ja liehee osaltaan vaikuttanut siihen, että kerhoa ei saatu rekisteröidyksi. Routavuosien, jos niin voi sanoa, vaikutus tuntui pitkään kerhon toiminnassa. Epävarmuus jatkui yhä eikä kerho voinut laajemmassa mitassa julkisesti toimia, kun sillä ei ollut hyväksytyjä sääntöjä taustanaan esitettävänä. Tällainen epävarma tila aiheutti sen, että kerhon toiminta pääsi jälleen painumaan hiljaiseksi. Vuosina alkoivat myös ilmajokisten ja ylistarolaisten pyrkimykset oman kerhon aikaansaamiseksi. Vasta syksyllä 1949 kerho alkoi jälleen toimia mainittavasti. Epävirallinen uudelleenelvyttämistoimikunta kutsui jäsenet 11.11.1949 yleiseen kokoukseen, jolloin väliaikaiseen johtokuntaan seuraavaan vuosikokoukseen asti valittiin puheenjohtajaksi luutn. Juhana Herttua ja jäseniksi lääk.maj. H.Haapamäki, kapt. T.Haaramo, luutn. J.Kosonen, luutn. R. Roine ja kapt. E.Liede. Vaikka aikaa oli vähän, ehdittiin vielä samana vuonna kokoontua neljä eri kertaa. Vuoden 1950 johtokunta muodostui samaksi kuin väliaikainenkin ja lisäksi tuli luutn. E.J.Takala sihteeriksi ja kapt. Sauli Mattila rahastonhoitajaksi, jonka tehtäviä loppuvuodesta hoiti luutn. Åke Smedlund. Tämän jälkeen oli kerhon toiminnassa havaittavissa selvää piristymistä ja sinä vuonna alkoi mm. tähän saakka jatkunut ja yhä edelleenkin jatkuva kilvoittelu Seinäjoen Sotilaspiirin Esikunnan kanssa. Uusien hyvinkin aktiivi-

sesti toimivien nimiä alkaa tulla esille. Varsinkin sellaiset kuin V.H.Vaaranmäki ja M.Vehkaoja hyvin usein. Siten on luonnollista, että jo vuosia kerhon johdossa olleet "vanhukset" pyrkivät vetäytymään syrjään antaakseen tilaa uusille voimille, siinä kuitenkin täysin onnistumatta, sillä vain vähäisiä muutoksia tuli kerhon vuoden 1951 johtokuntaan. Puheenjohtajaksi valittiin tällöin ensi kerran kapt. V.H. Vaaranmäki, joka sen jälkeen toimi samassa tehtävässä aina vuoteen 1959 asti. Koska yhdistyksen rekisteröimisestä vielä vuonna 1950 ei saatu täyttä selvyyttä yhdistysrekisteritoimiston ilmoitettua asiakirjojen kadonneen, ryhtyi johtokunta 1951 asian vaatimiin toimenpiteisiin. 2.4.1951 pidettiin jälleen kerhon perustava kokous ja vuosikokous 19.4.1951, minkä jälkeen rekisteröintianomus taasen lähetettiin matkaan. Nyt luistivat asiat paremmin ja monien vaiheitten jälkeen kerho merkittiin yhdistysrekisteriin 31.5.1951. Toiminta pääsi nyt vauhtiin. Eri toimikuntia ja vakansseja perustettiin, kerhoiltoja ja esitelmätilaisuuksia pidettiin sekä kiinnitettiin liikunnalliseen puoleen erityistä huomiota, jotta saataisiin jäsenistö aktiivisesti mukaan. Jäsenistön lisäämiseen myöskin pyrittiin, varsinkin nuosten, sodanjälkeisten reserviupseerien suhteen, joiden ensimmäisinä edustajina johtokuntaan valittiin v.1954 Seppo Saloranta ja Teuvo Ryssy. Toiminta jatkui edelleen pääasiassa urheilun eri muotoina, joista mainittakoon nimenomaan urheiluammunnan mukansaaminen, mihin sisäministeriö vuonna 1954 antoi luvan.

1950-luvun loppupuolella aloitettiin kerhon toiminnan voimakkaat elvyttämisen- ja syventämispyrkimykset, missä työssä vuodesta 1959 kerhon puheenjohtajana toimineella majuri V-P. Aitolalla on ollut keskeisin osa.

Edellä on jo eräin viittauksin mainittu niistä muodoista joilla toimintaa on suoritettu. Kerhon koko tähänastisesta olemassaolon ajasta lähes puolet on ollut normaaliaikoihin verrattuna hyvin poikkeavaa. Tästä johtuen on kerhon toimintakin ollut kuin aaltoileva järven selkä: toisinaan nousuja, toisinaan laskuja. Kerhon toiminta voidaan jakaa lähinnä kahteen pääosaan: liikunta- ja urheilutoimintaan sekä henkiseen toimintaan. Eri liikunta- ja urheilumuodot ovat muodostaneet kerhon toiminnan ulospäin näkyvimmän osan. Kuitenkin on henkiseenkin toimintaan määrätietoisesti pyritty ajankohtina, joina siihen on ollut mahdollisuuksia. Kokouksia ja upseeri-iltoja on säännöllisesti pidetty. Näitten

- 4 -

iltojen ohjelmaan on kuulunut aina jokin esitelmä tai alustus sekä keskustelu niiden johdosta. Runsaasti on esitetty myös kaitafilmejä. Kerhon alkutaipaleella tällaisten tilaisuuksien järjestäminen oli melko helppoa, mutta jatkosodan jälkeiset välirauhan ja lopullisen rauhan ehdot asettivat jo suuria rajoituksia. Eräissä mielessä tässä tapahtui helpottumista sen jälkeen, kun ystävyys- ja avunantosopimus suuren naapurimaan kanssa oli solmittu. Kotimaassa eräät piirit silloin ja yhä edelleenkin ovat olleet vamiit kaikella tavoin estämään myöskin tämänsuuntaista toimintaa vääriltä asioilta ja värittäen niitä oman epäsuomalaisen katsantokantansa mukaisesti. Kaatuneitten upseerien vaikeassa taloudellisessa asemassa olevien perheiden huoltaminen jakamalla niille avustuksia rahassa ja tavarassa muodostui tuolloin erääksi kauden neimmaksi työmuodoksi, jota kuitenkin suuresti vaikeutti kerhon oman talouden heikkous. Koska muulla tavoin noina aikoina ei juuri rahaa saatu eikä voitu muutenkaan toimia, järjestettiin erilaisia juhlia, jolloin upseeri-veljet voivat toisiaan tavata ja upseeriasiosta keskustella, samalla kun saatiin jonkin verran tulojakin. 1950-luvulla tällaisista juhlista luovuttiin, sillä kansan mielialassa alkoi tapahtua muutos. Tunnettiin, että jotta kin henkisesti korkeampaa piti saada aikaan. Tällöin alkoi kerhon piirissä hengellinen toiminta elpyä, minkä ensimmäisenä suurena ilmauksena oli v. 1952 kerhomme järjestämä Etelä-Pohjanmaan Reserviupseerien hengellinen päivä. Sittemmin on hengellisten tilaisuuksien järjestäminen jäsenistölle ja myös yleisölle tullut entistä vaikuttavammaksi seurakunnan papiston voimakkaan tuen turvin sekä sen jälkeen, kun hengelliseen toimikuntaan valittiin v. 1959 luutn. Toivo Viertola työtä johtamaan. Toisen kerran kerhomme järjesti Etelä-Pohjanmaan Reserviupseeripiirin hengellisen päivän Seinäjoella keuhällä 1960.

Tähän samaan toimintaan kuuluvat kunnianosoitukset sankarihaudoilla seppelten laskuineen sekä itsenäisyyspäivänä ja jouluaattona asetetut kunniaavartiot, mitkä ovat jo muodostuneet vuosittaisiksi perinteiksi.

Kerhomme on pyrkinyt myös kosketuksen ottoon muiden maan puolustus- ja isänmaallishenkisten järjestöjen kanssa, sellaisten kuin vapaussodan sotureitten, jääkärien, kaatuneitten omaisten ja sotainvalidien paikallisosastojen kanssa antaen tarvittaessa apua erilaisten tilaisuuksien järjestämisessä ynnä muussa. Mm. 19

1956 kerhomme toimesta maj. V-P. Aitolan johdolla suoritettiin Sotainvalidienviikolla keräys invalidien toiminnan tukemiseksi. Tunnustukseksi tämääntapaisesta yhteistoiminnasta kerholla oli mainittuna vuonna kunnia vastaanottaa sotainvalidien viiri.

Maanpuolustushengen ja isänmaallisen ajatustavan levittämiseksi on viime aikoina koko seudun opettajakunnan suosiollisella avulla järjestetty erilaisia tilaisuuksia koulunuorisolle, joiden edustajia on mukana ollut ilahduttavan runsaasti.

Toiminnan vilkkautta henkisesti ja hengellisellä suunnalla osoittaa, että erilaisia tällaisia tilaisuuksia oli viime vuonna 39, joissa oli läsnä yhteensä 666 kerhon jäsentä ja yleensä n. 1600 henkeä.

Reservi upseerien ^{järjestö} toiminnassa näyttelee huomattavaa osaa kilpailujen järjestäminen. Kilpailun toimitsijatehtävät kehittävät upseerin organisaatiokykyä. Itse kilpailu on suunniteltu niin että se kehittää sotilallisia ominaisuuksia samalla kun se pyrkii fyysillisen kunnan säilyttämiseen. Kilpailujen juoksu- ja hiihtomatkat voivat olla hyvinkin rasittavia. Osalajeina esiintyy ammunta vaihteleisiin maaleihin, kompassin ja erilaisten karttojen käyttö, koordinaattien mittaaminen, etäisyyden ja välimatkan arvioiminen sekä käsikranaatin heitto.

Kun tarkastelee kerhon jäsenten välisiä kilpailuja, toteaa mukana olevan 5-12 jäsentä. Seinäjoen Sotilaspiirin Esikunnan ja Seinäjoen Poliisien Yhdistyksen ollessa mukana, on miehiä jo 20-30. Etelä-Pohjanmaan Reserviupseeripiirin kilpailuissa on 30-40 ja Reserviupseeriliiton vastaavissa kilpailuissa 120-160. Prosenttikilpailuihin on jäsenten osallistuminen ollut tyydyttävää. Esim. v.1960 oli kerhomme %-hiihdossa 19/60 keskikokoisesta kerhosta, pienoiskivääriammunnassa 8/60 ja pistooliammunnassa 12/59.

Kilpailutoiminta, joka alkoi lupaavasti v.1941, pääsi jatkumaan vasta v.1950. Tällöin Seinäjoen Sotilaspiirin päällikkö ev.luutn. Ojala ehdotti kerholla yhteistoimintaa kilpailujen järjestämisessä. Kiitollisuudella mainittakoon tässä yhteydessä, että kaikki Seinäjoen Sotilaspiirin päälliköt ovat antaneet kerhon toiminnalle täyden tukensa. 26.5.50 aloitettiin suunnistamis-kilpailulla tehtävineen. Kerho sai liikkeelle 4 miestä, missä luovussa on jo kerhon puheenjohtajakin Juhana Herttua. Muut olivat V.Vaaranmäki, M.Heikkilä ja T.Haaramo. Sotilaspiiristä tuli 8 miestä. Yllätykseksen kerho valtasi kolme ensimmäistä sijaa ja

puheenjohtajan ollessa viidentenä. Kerho voitti tämän kilpailun 3 kertaa peräkkäin saaden metsänhoitaja O.Yrityksen lahjoittaman kiertopalkinnon omakseen. Samanluontoisia kilpailuja ioli kolmas-
ti Kauhavan ja Lapuan kerhojen kanssa vv. 1950-52, joista kerho voitti kaksi.

Näin oli päästy hyvään alkuun ja voitot innostivat jat-
kamaan. Uutta kiinnostavuutta tuli kilpailuihin, kun luutnantit Perkiö ja Alanko lahjoittivat maastokilpailuun kiertopalkinnon. Pistooliammunta sai nyt tärkeän osan kilpailussa. Tämänkin kier-
topalkinnon kerho sai omakseen., samoin ekonomi O.Kurikan lahjoit-
taman Rastimaljan. Maastokilpailuja on jatkettu vuosittain. 16 kilpailua on ollut ja kerho on voittanut niistä 13.

Yhtä hyvä menestys kerholla ei ole ollut ampumahiihdos-
sasa. Tässä ovat samat joukkueet iskeneet yhteen kilpaillen eri kiertopalkinnoista. Kilpailuja on ollut 12, eikä kerho ole ker-
taakaan saanut joukkuevoittoa.

V.1953 alkoi Etelä-Pohjanmaan Reserviupseeripiirin kil-
pailutoimintaa. Talvimestaruuskilpailu on suoritettu 9 kertaa, nimittäin Kuortaneella, Seinäjoella, Alajärvellä, Kurikassa, Il-
majoella, Vaasassa, Isokyrössä, jälleen Seinäjoella, ja Alavudela,
Kerhomme on voittanut 5 kertaa ja ollut toisena 4 kertaa. Kerhoja on ollut mukana 5-9.

Piirin maastokilpailut on suoritettu 8 kertaa. Kerho on voittanut 4 kertaa. Kolmiottelu on suoritettu kaksi kertaa ja kerho on voittanut kummallakin kertaa joukkuekilpailun ja P.Suuta-
talan ansiosta myös henkilökohtaisen. Viime keväänä pidetyt nuorten upseerien ampumakilpailut voitti kerho.

Reserviupseeriliiton kilpailuissa käynnin aloitti V.Vaaranmäki v.1951 ottamalla osaa talvimestaruuskilpailuihin Lappeen-
rannassa Samana syksynä oli syysmestaruuskilpailuissa Mikkelissä V.Vaaranmäki, M.Vehkaoja, M.Heikkilä ja T.Haaramo. Siitä lähtien on kerhon jäseniä ollut kaikissa Liiton maastokilpailuissa, t.s. 13 kertaa. Lisäksi on käyty talvimestaruuskilpailuissa, tarkkuus-
ajoissa, partiokilpailuissa ja Pohjoismaisia kilpailuja varten pidetyissä katsastuksissa. Kilpailuonni on ollut yhtä vaihteleva kuin sotaonnikin tapaa olla. Jos Liiton kilpailuissa selviää 10 parhaan joukkoon on onni suosinut kilpailijaa erittäin hyvin. Maanittakoon eräitä parhaita sijoituksia.

Liiton talvimestaruuskilpailut:

v.1956	Rovaniemellä	M.Mannila	4/119	ammunnassa.
v.1957	Riihimäellä	M.Vehkaoja	5/79	koko kilpailussa ikäm.
		T.Haaramo	3/151	ammunnassa
v.1959	Pieksämäellä	Y.Sysilampi	6/	koko kilpailussa 35-v.
v.1960	Kajaanissa	V.Vaaranmäki	5/	ammunnassa
		O.Hännikäinen	7/	hiihdossa 35-v.

Liiton maastomestaruuskilpailut:

v.1953	Myllykoskella	T.Haaramo	7/76	suunnistamisessa ikäm.
"	Paattisissa	M.Vehkaoja	8/129	kartanluvussa.
v.1959	Kuopiossa	O.Hännikäinen	7/	koko kilpailussa 35-v.
v.1960	Riihimäellä	"	9/	" " "

Liiton tarkkuusajot: Uskollisin mukanaolija on ollut V.Vaaranmäki kartanlukijana tavallisesti T.Haaramo. Paras sijoitus tuli Hamina-^{assa} nassa v.1957, nimittäin 9 . sija. Ammunnassa ja kartanlukijan erikoistehtävissä on tullut 6 kertaa 1. tai 2. sija.

Nykyään piiri lähettää joukkueen Liiton kilpailuihin, tavallisesti 10 miestä. Näitten joukossa on aina ollut huomattava % kerhomme jäseniä. Nuorten upseerien ansioluettelosta voitaisiin mainita erityisesti Liiton kaksi päivää kestävä partiokilpailut, jolloin partion 1+3 on suoriuduttava amunnasta, esteradasta, kartanluvusta, yösuunnistuksesta ja päiväsuunnistuksesta. V.1959 kilpaili piirin partio, jossa oli kerhosta S.Siirilä ja M.Haaramo, Hämeenlinnassa. Partio oli kolmen lajin jälkeen toisena, mutta epäonnistui kartanluvussa ja jäi kahdeksanneksi. V.1960 partio, jossa oli kerhosta samat kuin yllä ja lisäksi M.Malkamäki, kilpaili Keuruulla. Partio oli nyt 3/17.

Rata-ammuntaa ei voida unohtaa kerhon urheilutoiminnasta puhuttaessa. Tätä haittaa se, että ampujain on itse maksettava panokset, koska kerhon talous ei kestä tällaista menoerää. Mainittakoon, että 10 laukauksen sarja parabellumilla maksaa 150 mk. Myöskin matkakustannukset on suoritettava itse. Piiriä edustavat sen sijaan saavat korvauksen.

Otteluja on ollut paitsi omassa keskuudessa, n.s. varuskunnan ammunta ja ottelu Vaasaa vastaan kahdesti. Edustajia on ollut Piirin ja Liiton kilpailuissa. Parhaita tuloksia:

v.1958 Lahdessa	(RUI) M.Kallio	3/128	kuvio vap.val.
	E.Mattila	10/	" " ikäm.
v.1960 Jyväskylässä	" P.Tarnanen	1/68	pien.kiv.polvi.
	"	2/68	" makuu.
	M.Kallio	1/54	isop. 30+30.
	E.Mattila	6/	isop ikäm.
	"	9/	kuvio,vap.val.ikäm.

M.Kallion ja P.Tarnasen ansiosta kerho on siis saanut kaksi Liiton mestaruutta.

Keilaajat ovat myös edustaneet kerhoa kunnialla ja ansaitsevat tunnustuksen nimenomaan toimintansa säännöllisyydestä ja jatkuvuudesta.

Kuvaavaa kehitykselle on, että esim. v.1952 jäseniä oli 15 kilpailussa yhteensä n.100, v.1960 oli 63 kilpailussa 347.

Kaiken edelläselostetunlaisen toiminnan tehostamiseksi ryhdyttiin vuoden 1959 aikana suunnittelemaan kerhon sisäisen organisaation muuttamista ja täsmentämistä. Vuoden 1960 vuosikokouksessa nämä suunnitelmat kiteytyivätkin nykyiseen muotoonsa. Tarkoituksena on toiminnan vikaistuttaminen ja toiminnan jakaminen erilaisten työmuotojen mukaisiin kaistoihin osatehtävineen. Kerhön johtokunnan rinnalle asetettiin seitsemän toimikuntaa. Nämä ovat: 1) Hengellisen työn toimikunta, 2) Nuorten upseerien toimikunta, 3) Veteraanien toimikunta, 4) Kilpailu-, urheilu- ja ampumatoimikunta, 5) Yhteistyötoimikunta, 6) Tiedoitustoimikunta ja 7) Taloustoimikunta. Lisäksi nimettiin hengellisen työn upseeri ja urheilu- ja ampumatoiminnan johtaja ja hänen apulaisikseen urheilu-upseeri ja ampumapseeri. Työmäärien tasaamiseksi eri tehtävissä laajennettiin toimihenkilöiden lukua siten, että kerhossa on kaksi sihteeriä, kaksi perinteitten upseeria ja taloudenhoitaja.

Jo monen aikaisemman vuoden kuluessa oli kiinnitetty huomiota erityisesti siihen, että nuoret upseerit saataisiin mukaan. Tähän tavoitteeseen pyrkii myös nykyinen organisaatio. Onkin ilahduttavaa todeta, että nuorten upseerien osallistuminen nykyisenä materialistisena aikana tällaiseen aatteelliseen toimintaan on suuresti lisääntynyt. Tästä todistuksena voitaneen pitää jääkärien nuijan luovuttamista viime vuonna kerhomme nuorten upseerien toimikunnan haltuun.

v.1958 Lahdessa	(RUI) M.Kallio	3/128	kuvio vap.val.
	E.Mattila	10/	" " ikäm.
v.1960 Jyväskylässä	" P.Tarnanen	1/68	pien.kiv.polvi.
	"	2/68	" makuu.
	M.Kallio	1/54	isop. 30+30.
	E.Mattila	6/	isop ikäm.
	"	9/	kuvio,vap.val.ikäm.

M.Kallion ja P.Tarnasen ansiosta kerho on siis saanut kaksi Liiton mestaruutta.

Keilaajat ovat myös edustaneet kerhoa kunnialla ja ansaitsevat tunnustuksen nimenomaan toimintansa säännöllisyydestä ja jatkuvuudesta.

Kuvaavaa kehitykselle on, että esim. v.1952 jäseniä oli 15 kilpailussa yhteensä n.100, v.1960 oli 63 kilpailussa 347.

Kaiken edelläselostetunlaisen toiminnan tehostamiseksi ryhdyttiin vuoden 1959 aikana suunnittelemaan kerhon sisäisen organisaation muuttamista ja täsmentämistä. Vuoden 1960 vuosikokouksessa nämä suunnitelmat kiteytyivätkin nykyiseen muotoonsa. Tarkoituksena on toiminnan vikaistuttaminen ja toiminnan jakaminen erilaisten työmuotojen mukaisiin kaistoihin osatehtävineen. Kerhojohtokunnan rinnalle asetettiin seitsemän toimikuntaa. Nämä ovat: 1) Hengellisen työn toimikunta, 2) Nuorten upseerien toimikunta, 3) Veteraanien toimikunta, 4) Kilpailu-, urheilu- ja ampumatoimikunta, 5) Yhteistyötoimikunta, 6) Tiedoitustoimikunta ja 7) Taloustoimikunta. Lisäksi nimettiin hengellisen työn upseeri ja urheilu- ja ampumatoiminnan johtaja ja hänen apulaisikseen urheilu-upseeri ja ampumapseeri. Työmäärien tasaamiseksi eri tehtävissä laajennettiin toimihenkilöiden lukua siten, että kerhossa on kaksi sihteeriä, kaksi perinteitten upseeria ja taloudenhoitaja.

Jo monen aikaisemman vuoden kuluessa oli kiinnitetty huomiota erityisesti siihen, että nuoret upseerit saataisiin mukaan. Tähän tavoitteeseen pyrkii myös nykyinen organisaatio. Onkin ilahduttavaa todeta, että nuorten upseerien osallistuminen nykyisenä materialistisena aikana tällaiseen aatteelliseen toimintaan on suuresti lisääntynyt. Tästä todistuksena voitaneen pitää jääkärien nuijan luovuttamista viime vuonna kerhomme nuorten upseerien toimikunnan haltuun.

Kerhon viimeaikaisen toiminnan elpyminen on ollut mahdollista vain sen johdosta, että puheenjohtajamme vuodesta 1959 on ollut majuri V-P. Aitola, joka idearikkaana ja intensiivisenä esimerkillisellä persoonallaan ja työpanoksellaan on viitoittanut tien mitä nyt kuljemme. Hänen rinnallaan on johtokunnassa tällä hetkellä varapuheenjohtajana kapt. Arvi Koskinen, varsinaisina jäseninä kapt. T. Haaramo, luutn. Yrjö Antila, luutn. Vesa Isotalo, sekä vänrikki Aarre Peltonen. Varajäseninä ovat luutn. Teuvo Ryssy ja vänrikit Tapani Aho ja Matti-Pekka Niemistö. Sihteereinä ovat ylil. Kaarlo Louhi ja luutn. Mikko Nieminen sekä taloudenhoitajana luutn. Tatu Tikanmäki. Hengellisen toiminnan upseerina on edelleen luutn. Toivo Viertola, perinteitten upseerina luutn. Vesa Isotalo ja vänr. Jorma Vesiluoma. Kilpailu- ja urheilutoiminnan johtajana on kapt. Eino Mattila, urheilu-upseerina luutn. Oiva Hännikäinen ja ampumaupseerina kapt. V. Vaaranmäki. Nuortenupseerien toimikunnan puheenjohtajana on vänr. Tapani Aho, yhteistyötoimikunnan kapt. Toivo Haaramo ja taloustoimikunnan luutn. Erik Jaanti.

Kuten kaikesta yllä esitetystä huomaa, ovat kerhomme jäsenet aikaa ja vaivaa ja rahaakaan säästämättä työskennelleet kerhonsa hyväksi. Voimme luottamuksella katsoa tulevaisuuteen ja uskoa, että kerhon työ puolustustahdon lujittamiseksi paikkakunnalle tulee voimakkaana jatkumaan.